

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 4.

V četrtek 27. prosenca 1853.

Tečaj 77.

Pesem mornarja.

Ko noc po morji plašč razvije
In zvezdica pri zvezdi sije.
Ko v lutih sinja plan miglja:
Za te čisto
Se mi vnamó

Marija, čutja v dnu sercá.

Ko samoč na korablji*) čujem
In zoro božjo ogledujem,
Ko vzdiga glavo nad morje:
Tud' meni ž njo
Dvizujejo

Marija, k tebi se želje;

Ko zvezde se začno srebriťi.
Nebo in morje rudečiti.

Ko jasni dan se porodi:
Z molitvico
Te jutranjo

Marija, tvoj mornar slaví;

Ko mi pa zadnji dan zasveti,
Za vedno ko neham sopeti,
Marija, ti me pelji v raj:

Da bom s tabo
V sveto nebo
Se šel radovat vekomaj!
Janez Valjavec.

*) To besedo prosim obderžite, ker je barka laško slovo; ali pa sanskriško „plavaka“ postavite. Ta beseda ima neko mogočnost v sebi, ni treba, da bi jo samo Rusje imeli, naj se vpelje tudi v slovensko narčje!
Spisatelj.

Marli Kraljici.

O polna ti Devica
Nebeškiga mirú,
Postala si Kraljica
Človeškiga rodú.

Nam Sina si rodila,
Ki je z nebes peršet,
Nas smerti odtegnila,
Ko Sin je tvoj terpel.

O koljko si prestala
Za Sina ljubiga!
Herodov serd spoznala,
V Egipt pobegnila.

O koljko si prestala
Za Sina ljubiga!
Ko željno si iskala
Na pot' Zgubljeniga.

O koljko si prestala
Za Sina ljubiga!
Ko milo si zdihvala
Pod križem Božjiga.

Za to si, o Divica!
Čez kore angelov
Postavljena Kraljica,
Kraljica narodov!

Pripelji, o Visoka
Kraljica! prosim te!
Pred Jagnje svojga otroka,
—

Pred Jagnje pèlji me!

Leopold Zaterlin.

nar manjši zmed njih, je lepo mirno šel, pohlevnost in pamet se mu je v hoji in v obličji bolj kot pri vsih njegovih tovarših vidila. Še bolj resnotin je bil Rembert, ko je peršel v cerkev, posvečeno Gospodovo hišo. S svetim strahom se je bližal oltarju, v katerim je presveto Rešnje telo, se je na kolena vergel, križ storil, in je šel, pohlevno v se obrnjen, na svoje mesto. Sveto veselje se mu je svetilo na obličji, in vse njegovo djanje in nehanje je kazalo znotranjo pobožnost in bogoljubnost. Tako pobožno in ljubeznjivo obnašaje so si škof zapomnili, so otročiča precej v svojih mislih za duhovski stan odločili, in njegove starše k sebi poklicali. Starše, to slišati, je sveto veselje navdihnilo, in blagrovati so sami sebe zavoljo toliko pobožniga otroka. Kmal po tem se verne sv. Anzgar v svojo škofijo v Hamburg; mladenčka pa je priporočil pobožnim in znajdenim učenikam, ki so ga svetih naukov in drugih potrebnih vednost učili. Rembert je v vsih rečeh popolnoma dopolnil, kar se je od njega pričakovalo, je rasel v Božjim strahu in učenostih, de je bilo le čudo, in se je spodobno pripravljaj na sveti duhovski stan. Ponejži so škof ljubljeniga učenca k sebi vzeli, so ga še sami učili, vodili in godili. Škof so vidili, de je Rembert v vsih dobrih rečeh vterjen, so ga sebi pomočnika postavili, in v poslednji bolezní tudi v svojiga naslednika v škofijstvu odmenili. Rekli so: „Ako Rembertove zasluženja premislim, smem reči, de je on nadškofovske časti bolj vredin, kakor jest diakonske“. Po smerti sv. Anzgara je bil res Rembert leta 865 v en glas naslednik izvoljen, in je visoko pa težko službo skoz veliko let v srečo in blagor svoje škofje tako zvesto opravljal, de je krono nebeško zaslužil. — Taka sreča čaka mladenča, kateri nima le samo veselja do lepíh naukov in učenost, temuč se tudi z vso skerbljivostjo hudiga varuje in modro obnaša.

Družba treznosti v Krajnski Gori.

(Dalje.)

S v. R e m b e r t , svet otrok.

Sv. Rembert je živel nekako pred tavnent leti. Doma je bil v deželi Flandern. Starši so ga lepo učili in k dobrimu napeljevali, on pa je zgođej že razodeval ljubezin do lepíh čednost in gorečnost do pobožniga življenja. Nekiga dne je bil veliki Hamburgski škof sveti Anzgar v tisti kraj peršel in je vidil šolske otroke, ki so po šoli v cerkev šli. Otroci so skakali in se zaletvali, kričali in muoge otročje napake vganjali. Eden pa, nar mlajši in

Udov, kateri so precej o začetku napravljene družbe k njej pristopili, in o poprej omenjenim prvim očitnim sprejetju žganim pijačam se odpovedali, in slovesno obljubo treznosti storili, je bilo moških in ženskih skupej 101; kmalo nató se jih je še deset pripisati dalo, in k tej zderžnosti posebej zaobljubilo. Veliko zlasti moških, ker se po letu v ptujim kraju na delu znajdejo, in še le po zimi domu pridejo, pa zato dozđaj od te družbe še nič slišalo ni. Veliko drugih moških in ženskih pa, po lastnih krivih sodbah motenih, po lažnjivim na-

sprotnim govorjenju béganih, ali pa po kakšni napéni sramozljivosti zaderževanih je zato dozdej omahovalo, de k tej družbi pristopili še niso. Tode, ker bodo od te dobrotne naprave zmiram bolj poučeni, in po dobrim izgledu vpisanih družnikov od njeniga prida djansko prepričani, je upati, de se jih bo po zadobljenim pravim spoznanju še veliko v to družbo zapisati dalo. Gotovo je tudi, de molitev in prizadevanje družnikov ravno tako brez sadu ostati ne more. Posebno pa upanje kaže, de bo o svečnici, ko se bo sprejetev udov in zaobljuba treznosti spet slovesno v cerkvi napravila, ta potrebna družba veliko novih družnikov moških in ženskih pridobila.

Potrebna je družba treznosti v naših krajih, ker se, kakor skušnja očitno spričuje, pregreha pijančevanja z mnogimi s to hudo strastjo združenimi pregrehami in nesrečnimi nasledki zlasti iz žganjepije zmiram huji razširja; ker se ta strašna kuga ravno s to družbo nar gotovši in nar močnejši zabraniti ali odverniti zamore. Potrebna je precej; ker, ako se nje vpeljava dalje odlaša, bo žganjepija toliko dalje segla, se toliko bolj vkoreninila, in se torej pozneji toliko težje zatreti dala; zatorej, ako bomo mi to družbo začeti in se je poprijeti omahovali, bomo iz imenovaniga vzroka ravno mi krivi, ako bodo naši nasledniki nad nje vpeljavo in vspeham popolnoma obupali; zatorej: zdaj ali pa nikoli ne. S serčnostjo in z zaupanjem v Božjo pomoč in Marijno priprošnjo se bo vse premagati in storiti dalo.

K velikimu pridu je družba treznosti ne le takim, kateri so žganjepije že navajeni, ampak tudi takim, kateri je se nič vajeni niso. Veliko pijancov in žganjepivcov se je po tej družbi in storjeni zaobljubi že poboljšalo, ter poprejno zdravje, srečo in zadovoljnost, mir vesti, mir z Bogom in z ljudmi spet zadobilo, pri katerih vse drugo ni nič pomagalo, in bi se drugači gotovo nikoli poboljšali in spreobrnili ne bili. Drugim pa, kateri zdaj le malo pijo ali pa žganja še clo nič vajeni niso, ako k tej družbi pristopijo, in se z obljubo k zderžnosti zavežejo, bo to pomagalo, de se bodo toliko lozej hude strasti pijančevanja obvarovali, ter trezno, zadovoljno in kersansko živeli; ker je veliko lozeji, te hude strasti in posebno žganjepije z mladiga skoz in skoz čisto obvarovati se, kakor pa privajeno pijančevanje, privajeno žganjepijo potlej zapustiti. Torej naj taki, ki za pijačo sploh, in zlasti za žganje ne marajo, nikar ne mislijo, de njim k tej družbi pristopiti ni treba. Ako pristopijo, bodo vpervič sami sebi pomagali (vsi tisti, ki so pijanci in hudi žganjepivci postali, tudi nekđaj tako pili niso): s svojo pristopnjo bodo pa na dalje tudi drugim lep izgled dali, jih s tem za seboj potegnili, pa jim tudi s svojo združeno molitvijo in s svojim prizadevanjem toliko bolj k poboljšanju pripomogli.

Zatorej, mladenéi in dekleta! pristopite z veseljem k tej potrebni družbi, de se od mladih let skoz in skoz kuge pijančevanja in strupene, nesrečne žganjepije obvarujete; ne poslušajte lažnjivih in zapeljivih besedi, s katerimi bi vas morebiti kdo, kakor hudič Evo, motiti, slepiti in od te blage naprave odvracati utegnil: veliko več se za čast in srečo imejte, de častiljivi družbi toliko tavzent in milijonov treznih bratov in sester po svetu prišteti biti zamorete. Očetje in matere! imejte vso skerb pri svojih otrocih; de se nikdar žganih pijač vadili ne bodo — ne le de jim tega sami nikakor

dajali ne bote; ampak de tudi drugim ne bote dopustili, de bi jih kdo z žganjem ponujal. Zato pa tudi vi k družbi treznosti pristopite, de bote toliko bolj svoje otroke te kuge obvarovali, jih z besedo in izgledam učili. Storite to, ako vam je dušno in telesno zdravje časna in večna sreča vaših otrok resnično pri sercu. Gospodarji in gospodinje! vi v zatiro pregrehe pijančevanja in žganjepije nar več storiti zamorete, ako se sami dobro varujete, ter trezno in zderžno živite, pa tudi k družbi treznosti pristopite, in med seboj zavezo napravite, de nihče ne svojim domačim, ne hlapcam in deklam, ne šivarjem in šiviljam, ne drugim najetim delavcam in rokodelcam žganja dajal ne bo, ampak jim raji v hrani kaj priboljšal, ali namesto tega kak krajcar privergel; de pa tudi o drugih priložnostih pri merličih, na pogrebšinah in sedminah, na bo-trinjah itd. v svoji hiši žganjepije terpel ne bo. Ako bi s perviga tudi kdo zato godernjal, vam bo pozneji vsak hvaležin, de ste tako ravnali; še večji zasluženje pa si bote s tem pri Bogu za svoje in drugih duše pridobili.

O de bi se pač ta družba po mnogih krajih, kjer je potrebna, in po vsim Slovenskim sploh vpeljala, bolj in bolj razširila in vstanovila! Veliko pregreh se bo potlej zaterlo, veliko zdaj nepoboljšanih spreobrnilo, veliko družin, sosesk in krajev mir, strah Božji, dušni in telesni blagor spet zadobilo. Bog daj in pomagaj, de bi se vse to spolnilo!

Žganju vojsko!
Žganju slovo!

Na boj, na boj človekoljubi!
Vesoljni ustav'te se pogubi!
Sovražnik strašno že divjá,
Vasi in mesta v lasti imá.

On grabi, ropa silovito;
Vse sprav'l bo v revšno strahovito!
Spodjeda zdravje — černi čert,
Množi bolezni, zgodnjo smert!

Redi duhá temò, slepijo,
Pregreho, zleg in hudobijo!
Že sto in več let naletvan
Zmaguje vselej, — ni ugnan.

Sovražnik ta je žganjopija;
Šent-Janž pomagaj in Marija!
De sli nad njega bi z vojsko,
De vsi bi dali mu slovo.

Vsi v družbo treznosti stopimo!
Nikarmo žganja več ne pimo!
Tako bo vojske kmalo kraj,
Sovražnik zmagán za vselej. P.

Pismo

apostolskiga misjonarja g. Jerneja Mošgana iz srednje Afrike do Nj. milosti visokočastiliga Lavantinskiga škofa.

(Dalje.)

V deževanju je to leto od družih razložno, ker sicer so se le maliga in veliciga serpana nektere plohe uderle, veliko večji mem evropejskih; to leto pa je že v sušcu deževalo, in še zdaj se pogostama oblaki perkažejo in po dolgim prenehu, kakor

v pretečenih mescih, kratke deževja prihajajo, in zmóčijo le poverhino zemlje, katero pa pekoči solnčni žarki precej zopet posušijo, ker deževanja tukej so takorekoč le mem gredoče navihite, in se precej zopet razjasni. V rodovitnosti pa je to leto slabši mem družih, v kterih je saj ob odločenim deževnim času delj časa neprenehama deževalo, in so s praham in peskam obsute ravnine nekaj časa s svojo lepo zelenjavo oči razveseljevale. Po drugi strani ima pa pričujoče leto spet to dobro, de bolezní in merjenja ni bilo tako pogostama, kakor druge leta, ker iz prahú, ki je po čevelj na debelim, in s kterim vsak veter stanovanja napolni, ki so iz ilovce in iz opeke, ktera je na solncu posušena, se naredí blato, de ga je komej bresti, in iz kteriga po deževanju zdravju zlo škodljiv sopar puhti.

V Hartum pridši smo samo osem (zamorskih) otrok (v misionški hiši) dobili, ker una misjonarja, ki sta ravno odšla, v svojim težavnim stanu v nepríčujočnosti gospoda namestnika nista mogla nobenih iz sužnosti odkupiti, in tudi rediti nista mogla ali hotla njih veliko, torej sta večí del poprej odkupljenih iz hiše odpravila. Zdaj bo, z otroci ločenih (šizmatíških) koptov vred, kteri pa vsi, po njih lastnim sprícevanju, gospoda apostolskiga velikiga namestnika (Dr. Knobleherja) za svojiga duhovskiga poglavarja spoznajo in ves blagor od njega pričakujejo, 3. kimovca 50 do 60 otrok v šolo prišlo. Nedavno je pripeljal kopt otroka v ladijo in je prosil g. namestnika, ga v šolo sprejeti, ter je rekel med drugim: „Mi vsi smo tvoji otroci“. Nisim mogel zapopasti, kakšín dober duh je v te ljudi prišel, ki so pod dolgimi vednimi stiskami v duši čisto spačeni, za vsako hudobijo pripravni, in nar hujsi zaničevavci katolíčanov, ktere malopridniši od samih turkov štejejo, ko je ta priprosti človek, od g. namestnika prašan, odkod de to vé, odgovoril: „Jest bi ne vedil, ali eden naših duhovnov, Abuna Mihael, nam je rekel: mi vsi smo Abuna-Solimanovi (našiga očeta Salomona; tako imenujejo tukej apostolskiga namestnika). V naši kapeli, ki z evropejskimi primerjena, pač komej to ime zasluži, je fisharmonika iz Dunaja, na katero vsako nedeljo in praznik pri peti maši g. Daninger igra. Koptiški šolski otroci morajo kakor ob delavnikih k tihi, tako ob nedeljah in praznikih k peti maši hoditi. Otroci že nekoliko pojó, pri koptih je pa petje in glasba preklicano, kakor je znano; vender nam je zanesljiv mož pravil, de je kopta „S n u d e - t a“ slišal, kteri se je s tem hvalil, de se je njegov sin pri katolíških mašnikih zraven branja in nekolikiga pisanja tudi peti učil, in de ga je sam v kapeli slišal peti. Tako tedaj je veliko upanje, de bo naš Gospod in Učenik seasama tudi tem ljudém, zmed kterih se je dosihmal le en sam razkolništvu (krivoverskimu ločenju) odpovedal, oči odperl ter jih spreobrnjene vnovič zedinil s svojo cerkevjo. Njih škof, ki je v Habesinii po koptíškím škofu posvečen, in je bil obilnimu številu koptov v Hartumu mende le nekako vsiljen, je v Kairo odšel, pa kmal potlej so pismo za njim poslali, v kterim njih mašniki in deželski (svetni) priterdijo, de ga nočejo več škofa spoznati, in so veseli, de je zmed njih odšel, de se mu ni treba nazaj truditi. Kam de bo s tem peršlo, se ne vé; smemo pa vender svesto pričakovati, ko bo že enkrat poštena od revnih ilovnih bajt razločna misjonska hiša sozidana, ko bo lepa cerkev z leco (prižnico) in razdelkam za drugi spol stala, ko bo tolikanj potrebno deklíško učiliše začeto, de bo vse to prav veliko pripomoglo, marsi-

kteriga kopta za katolíško cerkev pridobiti, ker kakor se zdaj malim v šoli nauk deli, se bo zamogel potlej odrašenim s prižnice pravi zapopadek od katolíške vere v serca vsajati *). Potlej bo misjon kakor zdaj z dečki, tudi z deklicami napolnovan. Kopti so grozno nevedni ljudje, kteri bi se pa vender kej učili, ako bi imeli prilóžnost, in tudi se njih nevednosti ni čuditi, ker od svojih mašnikov, ki so zlo na nizki stopnji olike in učenosti, nič ne slišijo, kakor samo evangeli suho brati. De bodo potlej še bolj kakor zdaj k svetim opravilam prihajali, jih bo nekaj lepotičnost nove cerkve v primeri z njihovo, nekaj lepota in veličanstvo katolíške službe Božje vabilo, nekaj bo pa tudi dostojnost katolíških mašnikov pripomogla. Ker deviško življenje katolíških mašnikov ne napolnuje le kar koptov, ampak tudi mahomedance z velikim spoštovanjem in občudovanjem. Tega sim se pretečeno nedeljo, v praznik sv. Mihela arhangela, prepričal. Gospod namestnik se bili ta dan že ob jutranjim zoru odmaševali, in potem smo šli z „Zgodnjo danico“ v Hartum k veliki maši dopoldan in k blagoslovu popoldan, in še po družih opravilih. Ko se ura bliža, ob kteri je sicer blagoslov (žegen), sim otroke iz ladije skoz vert v dvoriše peljal, in sreča me cel harem (turško ženstvo) imenitniga turka, kteri je dobil od g. apostolskiga namestnika privoljenje, svoje ženstvo na vert poslati, kadar bi ondi nobenih delavcov ne bilo. Kapela je bila že odperta, in prosila me je sita (naj imenitniši zmed žen) privoljenja, de bi smele kapelo pogledati. Dovolim jim, ker so g. namestnik imeli obiskanja in so se v ladii pomudili, zakaj mislil sim, de bodo kapelo nekoliko malo pogledale in odstopile; pa našle so mnogotere reči, ktere so ogledovale in se jim čudile, dokler ni bilo g. namestnika. Zdaj so se sveče peržgale in znamenje k začetku blagoslova je bilo dano. Tukaj so se ne ktere zmed njih napravljale v vert iti. Ko je pa g. Trabant k altarju pristopil in so fisharmonikini glasi pričujočím na ušesa zadoneli, so se vse v kapelo povernile, in niso nič pomišljevale, drugimu spolu odločeni prostor prepustiti, in se med mostvo gnesti, kar se sicer nikoli ne sme zgoditi, in se s tem nar hujsi sramota nakoplje, vender so sterpele, de so le glasbo slišale in po moči ozaljšani altar bolj na tanko vidile; še celo po blagoslovu jih ni bilo spraviti. Tedaj sim si mislil, kako bi bili ti ljudje se le ginjeni, ko bi evropejsko cerkev vidili, ali ko bi zamogli pri slovesni Božji službi v katolíških deželah biti. D. sl.

Ogled po Slovenskim.

Iz sredeje Afrike je postal misionar g. Oton Trabant v lamasti ali plehasti škatli nekaj starinskih reči od Meravi-e iz Nubie, in 60 molkov ali rozenkran-cov; 30 belih je iz biserov ali perlnov rudečiga morja, 30 rudečih pa iz egiptovske palme. Te reči so namenjene v spomin g. misjonarjevím prijatelam in znancam; neki misjonarjev prijatel jih bo imel razdeliti.

Častitim družnikom sv. Mohora. Ravno zdaj smo dobili iz Celovca bukve; komur jih tedaj za pretečeno leto še kaj manka, je prošén po nje poslati. Namesto „Povestnice“, ki je pošla, nam je častiti odbor naročil, kake bukve za domestilo zvoliti, ktere bi ne veljale čez 24 kr. Bomo poskusili za kej pripravniga pozvediti.

*) Iz tega je jasno tudi pri pomočkih za ta misjon, „kdor uaglo da, de dvakrat da“. Vred.

V Marija Rojahn na Koroškem 30. grud. (0°). Znabiti de Ti bo po volji zvediti, de se je blizo nas te dni grozna hudobija zgodila. V naši sosednji sari Ettendorfu bajta na samim stoji, v kateri so trije pošteni ljudje, postaran možej, ena babica, in ena prav pametna deklica okoli 25 let stara. (vsi trije so si bili zlahta) prebivali. Od možaja se je vedilo, de je premožen, in de ima dnarje doma hranjene. V sredo pred Božičem okoli 6 zvečer 3 tolovaji v hišico prihrumejo, in vse tri s sekiro do mertviga potolčejo in poropajo. Pa že čez 4 dni so žandarmi vse 3 tolovaje zasačili. — 3 hlapci so bili ubijavci — in vsi 3 domači — sosedge — (zato so vse tri ubili, ker so jih rajni poznali). Cela okolnica je zavolj tega nečloveškiga hudodelstva splašena, posebno so hiše in bajte na samim v vednim strahu. Grozno zdvijano in spačeno je ljudstvo zlasti moštvo pod planinami, in v tistim kotu, kjer je ta fara. Pravijo, de bodo, duhovni in drugi pošteni prosili, naj se ti tolovaji na mestu njih hudodelstva kaznujejo — obesijo, v svarivni spomin. Prav bi bilo! —

Društvo sv. Mohora šteje nad 670 družnikov. Presvitli knez in škof g. A. M. Slomšek so pri visokim ministerstvu sprosili, de se bodo zgodbe sv. pisma stare in nove zaveze z lepimi podbami v državni tiskarnici na Dunaju tiskale. — Za to leto ima društvo že dosti rokopisov in prosi gg. pisavce s svojimi rokopisi nekoliko sterpeti ter datje pridno pisati. Potrebovali bi bukve, kakoršnih imajo Nemci „Hauschatz“, v katerih bi zlasti kmet najdel zlatih naukov za hišne in poljske zadeve. — Po naši misli bi dobro teknile tudi bukve, v katerih bi za vsak dan v letu posebej kratki nauki in zgledi lepiga življenja bili, kakoršnih tudi v družih jezicah imajo.

Iz Ljubljane. Usmiljene sestre, ki so pred nekaj časom v Ljubljano peršle, se prav dobrotno in postrážno obnašajo. Kamor pridejo k bolnikom, se priku-pijo; ubogi ne morejo prehaliti njih pohlevne postrežljivosti v vsakteri potrebi, in njih dobrotniga in usmiljeniga serca. Zdaj napravljajo, de bi jim bolnišnico zročiti, kar bi bilo iz več ozirov močno želeli. Neko serce redke blagodarosti in kersanske človekoljubnosti jim je namenilo s to pogojo, ako se jim bolnišnica da, mende silo veliko jistino (30.000 gold.) v lastino dati. „Dobra je molitev s postam, in milovšina boljši, kot zlate zaklade spravljati; ker milovšina otme smerti, ona očisti grehov, in da najti usmiljenje in večno življenje“, Tob. 12. S. Sliši se, de se je veliko Slovenk oglasilo, ktere želé k milostnim sestram sprejete biti. —

Iz Ljubljane. 19. prosenca sta umerla Žužimberški fajmošter, g. Jakob Okorn, in g. Filip Jakš, kaplan v pokoju v Ljubljani. Naj v miru počivata!

Razgled po kersanskim svetu.

° Dunajski dnevnik so silno žalostno novico razglasili, de so kardinal in škof Vratislavski, prečastiti gosp. Dipenbrok, v Gospodu zaspali.

Sileski cerkveni list 18. grudna naslednje naznani: S. kimovca leta 1845 sim v mladostni prenašnjivosti v Sileskih novicah svoj odstop od sv. katoliške cerkve in prestop v Rongean-sko krivoverstvo bil naznanil. Neskončna milost božja mi je sicer že v letu 1846 hudobijo te stopinje spoznati dala, in v meni željo, se v pravo sv. cerkev nazaj poverniti, obudila, ktera je vedno močnejši perhajala in me premagala. Po tem, ko so mi Njih prevzvišenost g. kardinal in nadškof Brez-

lavski milostljivo moje zadolženje odpustili, sim po milostljivim priporočenju Njih Nudvišenosti g. kardinala in nadškofa Praškiga, od mestniga fajmoštra g. tehanta Kubišta s podeljenjem sv. zakramentov pokore in sv. Rešnjiga Telesa včeraj, v praznik čistiga spočetja Divoice Marije, zopet v sv. katoliško cerkev sprejet bil. Naj bi pač vsi tisti, kteri so po mojim izgledu skalo prave sv. cerkve zapustili, in se v Rongean-ke zmote podali, k spoznanju krive poti peršli, goljufno sramožljivost opustili in se skesano v pravo cerkev povernili. Naj bi si k sercu vzeli besede Jezusove (Mat. 10, 22 — 23): Kdor me bo pred ljudmi spoznal, tega bom tudi jest pred svojim nebeškim Očetam spoznal. Kdor se me pa pred ljudmi sramoval bo, tega se bom tudi jest pred svojim nebeškim Očetam sramoval.

Šlan na Českim 9. grudna 1852.

Konstantin žl. Novicki.

Iz sv. dežele „Univers“ pripoveduje od svetih krajev: Resnobnimu poganjanju francoskiga poslanca de la Valette edino je pripisovati, de je turška vlada vender enkrat povelje dala, med Francosko in Turško storjene pogodbe spolniti. Podal se je ta poslanec k velikimu veziru in mu je v pričo turškiga ministra zunajnih oprav, Fuad Efendi-a naznanil, de se ferman kratko in malo ima spolniti. Ta ostri glas ni brez sadu ostal. Sultan je dal ukaz, v kterim turškiau opravniku (komisarju) v Jeruzalemu zapové, 1) de naj latin-kim Belehenskim mniham ključ velikih cerkvenih vrat izročí, v ktero so do zdaj le s privoljenjem gerkov smeli hoditi; 2) de naj svetišu Kristusoviga rojstva 31. kozoperska leta 1847 vzeto sreberno zvezdo, popravljeno poverne; 3) de naj pripusti latinskim mniham na grobu Marije Devico svete skrivnosti po svojih šegah obhajati; 4) de naj dopusti imenovanim mniham cerkev v Beidceli na novo izzidati, kjer jim do zdaj neterpljivi Gerki še celo katoličanov obiskati niso poveljili. Ob enim je hotel Sultan svojo naklonljivost in velikoserčnost s tem skazati, de je ukazal dve turški hiši, blizo latinskiga samostana, kupiti in ju mniham podariti. Le eno je še poravnati namreč: Novo izzidanje kapele na Božjim grobu. Pred 40 leti so jo bili gerki zažgali, z namenam jo po tem popraviti, ker po besedi turške postave je tisti posestnik božjiga groba, kteri popravljavne stroške plača. Gerki si v zavezi z ruskim poslancem na vso moč prizadevajo, si to pravico pridobiti. Kaker se kaže, jo bo turška vlada na svoje stroške, po nasvetu latincev popraviti dala. Po ravno tistim dopisu se je neki angleška vlada srednico ponudila, to de nje, protestanske, nočejo.

V Tajnah so ljudje posebno goreči za Marijno družbo v spreobrnjenje zamorcev; tudi otroci od 10 do 15 let se zapisujejo, obetajoči, de bodo z veseljem dopolnovali, kar je v molitvi in denarjih treba. Nek deklici so rekli, de že verjamejo, de bo zvesto molila, kar je moliti, ali prašanje, kako bo krajcarje spravila, ki se morajo iz lastniga odrajtati? „To sim si že vmišlila“, je odgovorila. „Starši so mi putko dali, ktera dobro nese. Po dve jajci za me, tretje za zamorce, pa je za me in za zamorce poskerbljeno“. Neki fantek je rekel, de bo smolenice toliko pridnejši zbiral, kot dozdaj, de bo tudi za zamorske fante zamogel kaj na stran djati.

Drobtince.

° Zmed vsih drevov in germov grozdjice (ribis grossularia) nobeno leto ne praznuje, de bi sadu ne obrodilo: lep zgled človeškemu življenju, ki naj neprenehama obrodjuje čednosti in dobre dela.

*) Hvala! Prosimo večkrat.

Vred.